

Πάνω απ' όλα: κατηγορούμενος!

Η αδιαφανής ποινική υπόθεση Φύλμιχ

Ο Δρ. Ράινερ Φύλμιχ (Dr. Reiner Füllmich), ο δικηγόρος που ίδρυσε την «Επιτροπή Κορώνα» («Corona-Ausschuss») μαζί με τη συνάδελφό του Βιβιάνε Φίσερ (Viviane Fischer) κατά τη διάρκεια της μολύβδινης εποχής του κορωνοϊού και βοήθησε έτσι στη διαλεύκανση των γεγονότων στο κυβερνητικό και υγειονομικό σύστημα πριν ακόμη ο μεγάλος, μαχητικός δημοσιογράφος Πάουλ Σράϊερ (Paul Schreyer) επιβάλει δικαστικά τη δημοσίευση των πρωτοκόλλων του Ινστιτούτου Ρόμπερτ Κοχ (RKI), είναι προφυλακισμένος από τον Οκτώβριο του 2023.

Σε ποινική καταγγελία με ημερομηνία 02.09.2022, οι πρώην συνεργάτες του, Γιούστους Χόφμαν (Justus Hoffmann), Μαρσέλ Τεμπλίν (Marcel Templin) και Αντόνια Φίσερ (Antonia Fischer) τον κατηγορούν για υπεξαίρεση περίπου 700.000 ευρώ από δωρεές. Επειδή ο Φύλμιχ βρισκόταν εκτός της χώρας κατά τη στιγμή της απαγγελίας των κατηγοριών, εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – ωστόσο, αυτό δεν ήταν επαρκές, διότι ο κατηγορούμενος βρισκόταν στο Μεξικό, με το οποίο δεν υπάρχει αντίστοιχη συμφωνία έκδοσης. Γι αυτό, η γερμανική εισαγγελία χρησιμοποίησε ένα τέχνασμα: Με το πρόσχημα ότι δεν είχε ανανεώσει εγκαίρως μια ληγμένη βίζα, ο Φύλμιχ συνελήφθη στο Μεξικό και οδηγήθηκε στη γερμανική πρεσβεία, από όπου και μεταφέρθηκε αεροπορικώς στη Γερμανία υπό αστυνομική συνοδεία. [1] Η από τυπικής-νομικής άποψης διαπραχθείσα απαγωγή (κατά την οποία ο Φύλμιχ δεν είχε τη δυνατότητα να ασκήσει νομικά μέσα) ήταν μεν ανεπίτρεπτη για ένα κράτος δικαίου. Διεξήχθη όμως, τουλάχιστον μέχρι στιγμής, διαφορετικά από εκείνη του Τζαμάλ Κασόγκι.

Ο Δρ. Ράινερ Φύλμιχ μπόρεσε μεν να αποδείξει αξιόπιστα ότι το ποσό που του χρεώθηκε (σε συμφωνία με την επίσης εξουσιοδοτημένη αλλά όχι και συγκατηγορούμενη Βιβιάνε Φίσερ) είχε απλώς εισρεύσει σε ένα ακίνητο (σαν είδος ασφάλισης κατά της κατάσχεσης), το οποίο στο μεταξύ, σύμφωνα με το σχέδιο, είχε ρευστοποιηθεί. Στη συνέχεια αποδείχθηκε, ωστόσο, ότι τα χρήματα, καθόλου σύμφωνα με το σχέδιο, είχαν περάσει στο λογαριασμό του Μαρσέλ Τεμπλίν, δηλαδή ενός από τους καταγγέλλοντες.

Αφού αντικρούστηκε αυτή η αιτίαση, η εισαγγελία επικεντρώθηκε στις υπηρεσίες που είχε παραγγείλει ο κατηγορούμενος για την «Επιτροπή Κορώνα» και τις οποίες χρηματοδότησε από τις δωρεές. Ωστόσο, δεδομένου ότι αυτό αναγνωρίστηκε ως συνήθης επιχειρηματική πρακτική, το ενδιαφέρον επικεντρώθηκε στο ερώτημα κατά πόσον οι τιμές που καταβλήθηκαν για τις υπηρεσίες αυτές ήταν υπερβολικές. Ωστόσο, αυτό σε καμία περίπτωση δεν δικαιολογούσε την βίαιη ενέργεια της σύλληψης, της έκδοσης, της κράτησης σε απομόνωση και της επανειλημμένης ταπεινωτικής μεταχείρισης του Φύλμιχ. Γιατί είχε απλώς χρησιμοποιήσει και πληρώσει για την εργασία τρίτων, όπως και η συνάδελφός του Βιβιάνε Φίσερ, επίσης αυτοτελής εξουσιοδοτημένη εκπρόσωπος της «Επιτροπής Κορώνα», είχε παραγγείλει και αμείψει τις υπηρεσίες του τότε συντρόφου της.

Ο συνειρμός με την υπόθεση του Μίχαελ Μπάλβεγκ (Michael Ballweg), του άλλου επικριτή του συστήματος, του οποίου στέρησαν την ελευθερία του με κατηγορίες για υπεξαίρεση μέχρι την αθώωσή του, ήταν δύσκολο να αποφευχθεί. Εν τω μεταξύ, δόθηκε στη δημοσιότητα και μέρος της καταγγελτικής αλληλογραφίας μεταξύ της Αντόνια Φίσερ και του εισαγγελέα Γιον (John).

Ο ρόλος των γερμανικών μυστικών υπηρεσιών

Στις αρχές Απριλίου του 2024 διέρρευσε σε έναν από τους δικηγόρους υπεράσπισης, τον Δρ. Χρίστοφ Μιζερέ (Dr. Christof Miseré), έγγραφο των γερμανικών μυστικών υπηρεσιών. Περιείχε τη συμβουλή να βρεθούν τρόποι για την ποινική δίωξη του Δρ. Φύλμιχ, επειδή η δημοτικότητα και η συμμετοχή του στο τότε νεοσύστατο κόμμα ΝτιΜπάσις (dieBasis) θα μπορούσε να προκαλέσει απρόβλεπτα πολιτικά προβλήματα.

Σταδιακά, η συνολική κατάσταση έγινε σαφέστερη, π.χ. όταν η καταδότη Αντόνια Φίσερ είπε ανοιχτά στον Ράινερ Φύλμιχ στην αίθουσα του δικαστηρίου: «Θέλαμε να σε βάλουμε στη φυλακή». [2] Το τελευταίο το πέτυχε λαμπρά με τη βοήθεια της παράνομης κλοπής των εσόδων από την προαναφερθείσα πώληση του ακινήτου και των ψευδών κατηγοριών, τις οποίες ο εισαγγελέας Σίμον Φίλιπ Γιον (Simon Philipp John) δέχτηκε με ευγνωμοσύνη ως πρόθυμος εκτελεστής.

Μετά την αποκάλυψη της συνωμοσίας, του ρόλου των καταδοτών και της κλοπής των χρημάτων, η απουσία των οποίων θα κατηγορούσε τον Ράινερ Φύλμιχ για «απιστία», το πενταμελές Τμήμα του Πρωτοδικείου του Γκέτινγκεν αντιμετωπίζει πλέον ένα άλλο πρόβλημα: Τους τελείωσαν οι κατηγορίες που δικαιολογούν αξιόπιστα μια δίκη (πόσο μάλλον προφυλάκιση). Ο προεδρεύων δικαστής Σίντλερ επινόησε κάποιες τραγελαφικές ενέργειες που να υποδηλώνουν «επικείμενο άμεσο κίνδυνο» ή παρόμοιες καταστάσεις έκτακτης ανάγκης. Για παράδειγμα, οι φρουροί του κατηγορουμένου έπρεπε ξαφνικά να φορούν αλεξίσφαιρα γιλέκα. Τον Δρ. Φύλμιχ, ο οποίος το αρνήθηκε για τον εαυτό του, τον παρουσίασαν με χειροπέδες και ποδοπέδες. Όλα αυτά δημιούργησαν εντυπώσεις για τους γύπτες του ευθυγραμμισμένου Τύπου – όχι όμως και μια νέα νομική κατάσταση.

Τι απομένει από το κατηγορητήριο

Ίσως ήταν η τελευταία σωτηρία, όταν ο προεδρεύων δικαστής τόνισε τώρα ότι οι συμβάσεις, με τις οποίες ο Φύλμιχ εξασφάλισε την αφαίρεση των χρημάτων από τα ταμεία της επιτροπής, δεν ήταν «πραγματικές», έδειχναν μάλλον σαν «εικονικές συμβάσεις». Αυτή η κατηγορία κυριαρχεί αίφνης στις υπόλοιπες δικάσιμες, πράγμα που ακόμα και στη «Δύση των Αξιών» δεν περνάει απαρατήρητο. Έτσι, από τις 03.05.2024, όλες οι αιτήσεις απορρίπτονται.

Η πιο πρόσφατη (24η) δικάσιμη ημέρα ήταν προγραμματισμένη για τις 14.08.2024, 9:15 π.μ. Μια αρκετά μεγάλη ουρά περίπου 40 ατόμων είχε ήδη σχηματιστεί μπροστά από την είσοδο του δικαστηρίου, πάνω από μία ώρα πριν. Ωστόσο, μόλις λίγο πριν από την προγραμματισμένη ώρα άρχισε η είσοδος, με την παράδοση κινητών τηλεφώνων, τσαντών κ.λπ., το πέρασμα μέσα από μια πύλη ασφαλείας, τον σωματικό έλεγχο. Για να πλησιάσει κανείς περισσότερο στα δρώμενα, έπρεπε να παρουσιάσει, εκτός της δημοσιογραφικής, και την αστυνομική ταυτότητα.

Κάποιοι φόβοι, ότι με την αργή διαδικασία εισόδου θα μπορούσε κανείς να χάσει την εναρκτήρια ρήση της Θέμιδος, διαλύθηκαν σύντομα: Ο Ράινερ Φύλμιχ οδηγήθηκε στην αίθουσα του δικαστηρίου περισσότερο από μία ώρα αργότερα από ό,τι είχε συμφωνηθεί. Του αφαιρέθηκαν οι χειροπέδες (λόγω του συνταγματικού τεκμηρίου αθωότητας). Οι παρατηρητές της δίκης σηκώθηκαν αυθόρμητα όρθιοι στη θέα του έντιμου απηγγεμένου: μια σιωπηλή απότιση φόρου τιμής.

Ακριβώς 91 λεπτά αργότερα από ό,τι είχε ανακοινωθεί, στις 10:46 π.μ., ο δικαστής Σίντλερ και οι τέσσερις ακόλουθοί του (δύο πρωτοδίκες και δύο λαϊκοί δικαστές) εισήλθαν στην αίθουσα του δικαστηρίου. Ο προεδρεύων δικαστής ήθελε να μάθει αν υπήρχαν νέες αιτήσεις από την υπεράσπιση. Υπήρχαν, και δη, πρώτα από τον ίδιο τον Δρ. Ράινερ Φύλμιχ. Ωστόσο, ήταν σε θέση να παρουσιάσει τις αιτήσεις του μόνο χειρόγραφες: Η γραφομηχανή που αγοράστηκε γι' αυτόν πρόσφατα, έπρεπε να υποβληθεί σε έλεγχο ασφαλείας. Κατά τη διαδικασία αυτή, υπέστη ανεπανόρθωτη βλάβη. Δεν συζητήθηκε αν οι γραφομηχανές είναι πιο ευάλωτες όταν στην απαγγελία καταγγελιών συνέβαλαν προηγουμένως καταδότες, πολιτικές διώξεις και μυστικές υπηρεσίες.

Και η συνήγορος Κάτια Βέρμερ (Katja Wörmer) είχε φέρει μαζί της ογκώδη αίτηση 44 σελίδων, την οποία δεν είχε καταφέρει ακόμη να τη συζητήσει με τον κατηγορούμενο. Αυτό θα απαιτούσε ένα διάλειμμα για συζήτηση, το οποίο ο προεδρεύων δικαστής χορήγησε αμέσως: Η συνεδρίαση θα συνεχιζόταν στις 11:45 π.μ.. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων, ο Τύπος και οι παρατηρητές της δίκης αποχώρησαν από την αίθουσα για να ξαναπεράσουν μια ώρα αργότερα από την πύλη ασφαλείας και την υπόλοιπη διαδικασία εισόδου.

Αυτή τη φορά, μόλις 37 λεπτά αργότερα από ό,τι είχε συμφωνηθεί, στις 12:22, επανεμφανίστηκε το δικαστικό Τμήμα, και ο δικαστής Σίντλερ θέλησε να μάθει αν υπάρχουν άλλες αιτήσεις. Η συνήγορος Βέρμερ απάντησε αρνητικά, με την επιφύλαξη ότι ίσως θελήσει ο απών συνάδελφός της Δρ. Μισερέ να υποβάλει κάτι αργότερα.

Η αντίδραση του δικαστή δεν ήταν η αναμενόμενη για όλους τους παρευρισκόμενους: Διέταξε νέα αναβολή μέχρι τις 14:00. Όλοι οι παρευρισκόμενοι αποχώρησαν και πάλι από την αίθουσα.

Η ακροαματική διαδικασία συνεχίστηκε σχεδόν στην ώρα της, στις 14:17, και ο προεδρεύων δικαστής θέλησε να μάθει αν υπάρχουν περαιτέρω αιτήσεις από την υπεράσπιση. Δεν υπήρχαν, και ο δικαστής Σίντλερ ξεκαθάρισε ότι οι υπάρχουσες αιτήσεις θα πρέπει να υποβάλλονται μόνο γραπτώς. Δεν πρόκειται να γίνει προφορική παρουσίαση ή ανάγνωση – δημόσια, ξεδημόσια διαδικασία...

Επομένως, κατά τον Σίντλερ, μπορούσε να ανακοινωθεί η ημερομηνία της επόμενης ακρόασης, δηλαδή Τρίτη, 20.08.2024, 9:15 π.μ., και η συνεδρίαση να κλείσει.

Απροσδόκητο τέλος της δικάσιμης

Υπήρχε τώρα ένα επί μέρους ζήτημα, το οποίο έπρεπε ακόμη να θίξει ο Ράϊνερ Φύλμιχ, σαν δικηγόρος και κύριος εμπλεκόμενος:

Σταδιακά, όλες οι κατηγορίες που είχαν διατυπωθεί, διαλύθηκαν σαν ανυπόστατες: Δεν υπήρξε υπεξαίρεση ή απιστία, τα χαμένα χρήματα δεν είχαν εξαφανιστεί αλλά ήταν προσβάσιμα για το κράτος δικαίου στους λογαριασμούς των καταδοτών – αρκεί το δικαστήριο να ήθελε να τα ξαναβρεί. Η τελευταία κατηγορία, η οποία δεν περιλαμβανόταν στο αρχικό κατηγορητήριο, αλλά εκφράστηκε από τον προεδρεύοντα δικαστή, ήταν ότι οι δανειακές συμβάσεις για τις μεταφορές χρημάτων (μετατροπή σε ακίνητα κ.λπ.) ήταν μόνο «εικονικές συμβάσεις». Είναι η κατηγορία ότι συνήψε «εικονικές συμβάσεις» με τη Βιβιάνε Φίσερ η εναπομείνασα κατηγορία και ο λόγος για τη συνέχιση της φυλάκισής του;

Ο Σίντλερ αντέδρασε ερεθισμένος: Δεν είχε, είπε, καμία πρόθεση να εμπλακεί σε συζήτηση. Όμως ο Δρ. Φύλμιχ επέμενε: Δεν μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του εάν η παλιά κατηγορία έχει καταστεί άνευ αντικειμένου και δεν έχει εκδοθεί νέα. Μήπως θα έπρεπε, για να αποφύγει τη συζήτηση, να ρωτήσει σχετικά με μια νέα χειρόγραφη αίτηση;

Ο εκνευρισμός του προέδρου αυξήθηκε: Ο κατηγορούμενος θα πρέπει να λάβει υπόψη του ότι το δικαστικό Τμήμα θα πάρει κοινή απόφαση και θα τον ενημερώσει. Εν ανάγκη, ο κατηγορούμενος θα μπορέσει στη συνέχεια να συμπεράνει από την απόφαση, για τί του είχε απαγγελθεί κατηγορία. Η ακροαματική διαδικασία θα έκλεινε τώρα, ώρα 14:22.

Ο δικαστής Σίντλερ σηκώθηκε και ενημέρωσε για τελευταία φορά τους παρευρισκόμενους ότι η ακροαματική διαδικασία είχε τελειώσει, ενώ άπλωνε το χέρι του στην πόρτα πίσω του και την άνοιγε, για να εξαφανιστεί πίσω της, οπισθοχωρώντας βιαστικά. Τα υπόλοιπα μέλη του Τμήματος ακολούθησαν.

Ο Δρ. Φύλμιχ σηκώθηκε κι αυτός και άπλωσε τα χέρια του στον φρουρό του για να του φορέσει ξανά τις χειροπέδες πριν την αναχώρηση.

Και το κοινό σηκώθηκε αυθόρμητα όρθιο και ένα χειροκρότημα ξέσπασε. Αποθέωση με όρθια χειροκροτήματα για έναν άνθρωπο που, αφού απήχθη από το Μεξικό, βρίσκεται στη φυλακή εδώ και εννέα μήνες και, αφού επεξεργάστηκε και απέκρουσε μια κατασκευασμένη κατηγορία, το μόνο που θέλει να μάθει είναι αν / για τί κατηγορείται ακόμη - ένα ερώτημα στο οποίο «ο νόμιμος δικαστής του» (άρθρο 101 του γερμανικού Συντάγματος) δεν μπορεί να απαντήσει.

Δεδομένης της συνήθους απαγόρευσης της μαγνητοσκόπησης στις γερμανικές δικαστικές αίθουσες, είναι αμφίβολο αν τα γεγονότα αυτά (η de facto απουσία κατηγορητηρίου) θα εμφανιστούν στα πρακτικά της ακροαματικής διαδικασίας. Εξάλλου, παραβιάζεται κατάφωρα το άρθρο 6 της Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου της 04.11.1950, όπου γράφει:

«Κάθε κατηγορούμενος [...] πρέπει να πληροφορείται σύντομα για τη φύση της κατηγορίας εναντίον του για να μπορέσει να προετοιμάσει την υπεράσπισή του.» [3]

Για το τελετουργικό της ημέρας

Οι παρατηρητές της δίκης και ο Τύπος κατευθύνθηκαν αργά προς την έξοδο του κτιρίου, όπου βρισκόταν το σημείο συλλογής των προσωπικών αντικειμένων. Άγνωστοι έπιαναν κουβέντα αναζητώντας το νόημα ενός γεγονότος που είχε διαρκέσει συνολικά πάνω από πέντε ώρες για να προσφέρει μια ατελέσφορη δίκη διάρκειας το πολύ 22 λεπτών. Μερικοί από τους παρευρισκόμενους είχαν ταξιδέψει από μακρινά μέρη της χώρας ή ακόμη και από το εξωτερικό.

Μόνο σποραδικά ακούστηκαν κάποια σχόλια απογοήτευσης. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχε η διάθεση που επικρατούσε μεταξύ των παρευρισκόμενων: Σχεδόν κανείς δεν ήθελε να εγκαταλείψει το μέρος. Κάποιοι ήθελαν να ρωτήσουν για τις εντυπώσεις των άλλων, άλλοι περίμεναν να δουν το αυτοκίνητο με τον αλυσοδεμένο κατηγορούμενο για να χαιρετήσουν πάλι τον Δρ. Φύλμιχ. Κάποιος έφερε ένα ηλεκτρονικό αρμόνιο και έπαιξε το τραγούδι «Freiheit» («Ελευθερία») του Marius Müller-Westernhagen, άλλοι είχαν φέρει πανό και αφίσες. Τηλεφωνικά δηλώθηκε και εγκρίθηκε από την αστυνομία του Γκέτινγκεν μια αυθόρμητη διαδήλωση στο χώρο μπροστά από το Πρωτοδικείο. Άνθρωποι πήραν το μικρόφωνο και συνόψισαν τις εντυπώσεις τους από την ημέρα, τις γνώσεις τους για τον άνθρωπο και πολίτη Ράϊνερ Φύλμιχ ή τις σχετικές εμπειρίες τους με το γερμανικό κράτος δικαίου. Κάποιοι τραγούδησαν. Σ αυτή τη μικρή δημόσια γιορτή, πολλοί επιβεβαίωσαν ότι η δικάσιμη είχε προσφέρει και κάτι από πανηγύρι: το ασφαλώς απρογραμμάτιστο αυτοξεγύμνωμα του δικαστικού συστήματος μιας δημοκρατίας που έχει ξεφύγει, που στη φάση της Βόννης ήταν μια άλλη, μπροστά σε μια άχρηστη, σιωπηλή εισαγγελική έδρα, αποτελούμενη από τους δύο εισαγγελείς Γιον (John) και Ρέχερ (Rächer) και την ασάλευτη «πολιτικώς ενάγουσα» Αντόνια Φίσερ, η οποία ασκεί το δικαίωμά της να καταδίδει, πιστή στο καθεστώς, είναι δηλαδή κατά κάποιο τρόπο παραπολιτικώς ενάγουσα. Για πολλούς, οι διακοπές της δίκης δεν ήταν κενά, αλλά αναπόσπαστα κομμάτια του μωσαϊκού μιας αποσυντιθέμενης δημοκρατίας.

Έπεται συνέχεια (της δίκης ή και της αποσύνθεσης).

Γράφοντες:

Δρ. Αντρέα & Καθ/τής Δρ. Άρης Χρηστίδης

Πηγές:

[1] <https://laufpass.com/gesellschaft/die-verschleppung-des-dr-fuellmich/>

[2] <https://laufpass.com/gesellschaft/das-fuellmich-komplott/>

[3] https://prd-echr.coe.int/documents/d/echr/Convention_Instrument_ELL